

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm. atrassats des 2.º tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.º tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca... 3 mesos.... 0'85
 1 any..... 3'25
 Dins España... 3 mesos.... 1'00
 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangè... 3 mesos.... 1'50
 1 any..... 5'00

DESDITXES.

En Ramon y na Margalideta eran dos nins agraciats. Iguals amb edat; d' un gènit dòcil y alegre, crexían còm si fossen germans. Sis anys no més tenían quant neixqué s' amiatat d' aquelles criatures inocents. Quant foren més grandedets, no passava día qu' En Ramon no anás á veure sa séua amigueta. Si era s' estiu corrian y brincavan per dins un jardí, cullint En Ramon ses més belles floretes per mesclarlès amb sos cabeyssos rossos y tavellats de sa séua estimadeta; y quant venía s' hivèrn passavan ses llargues vetlades, à sa agradable calor de sa llar benèfica escoltant fets heròichs, ecsemples y rondayes qu' els pares de na Margalideta los solfan contá.

Aquesta innocent amiatat era coneguda y respectada de tots, perque sabían y vèyan molt bé, que na Margalideta era un àngel y En Ramon un atllòt franch y senzill.

D' aquesta manera se passaren uns quants anys y na Margalida se va fé una atllòta hermosíssima y agraciada; blanca y vermeya la séua cara; negres y expressius els séus uys; hermosos els séus cabeyssos; era mirada amb envèja per més de dues *polletes* de sa séua edat. Però es qui la trobava més hermosa era En Ramon. ¡Oh! sí. De cada día sentía aumentá en vés d' ella aquell amor purísim, y cridat per sa més dolsa simpatía, somiava un cèl de delicies y d' etèrnes armonies.

Axí passá es temps fins qu' arribaren à n' es devuyt anys, y cap quantre-temps havia estorbat sa dolsa passió d' aquells dos còrs enamorats y senzills.

Mes, un día els pares d' En Ramon miraren amb disgust s' elecció des séu fí. Orgullosos, apegats à s' interés y à sa pompa; amichs de figurá molta grandesa y representá més riquesa que sa que realment tenían; severos amb so séu fí, implacables sempre qu' aquest los contrariava en lo més mínim ses séues idees, emplearen tot es séu impèri per-

que aquest se separás pera sempre de sa virtuosa Margalida.

¡Ah! no vos podeu pensá sa pena que tengueren aquells dos pòbres joves quant saberen aquella cruèl resolució. Una setjeta enverinada qu' hagués atravesat es còr de na Margalida no l' haguera ferida tant mortalment còm la ferí al sèbre que s' havia d' acabá pera sempre aquella tèncre amiatat.

—¡Ingrats! (deya ella;) ¿per qu' han esperat que jò l' estimás tant? ¡Ah! perque no som tan rica còm ells, ni ostent aquella grandesa y pompa en la qual ells sempre somían! ¡no miran per axò en darmós aquest disgust! ¡Ah, Deu meu! ¡còm es possible que jò puga sobreviure à tanta desdítta!...

Y diguent axò plorava amargament.

El pòbre Ramon no estava ménos trist. Moltes vegades quant els séus pares el reconvenían y l' amenassavan en desheretarló si no olvidava na Margalida, los solía contestá:

—Lo que vostès me diuen pòt essè molt vè, qu' una dòna més rica y de més categoria me sia més convenient per ses mires socials; mes, jò essè felís amb un' altre y estimarlè tant còm estim na Margalida, jamay podrá essè.

—Desenganèt, (li deya son pare) s' amor es còm es fum que mos cèga y mos entebana, mes quant tú vòls agafarló no es rès. Si tú t' empèñas en olvidá na Margalida, l' olvidarás; jò t' ho jur. Pensa qu' es mòrta, y no hey ha cap mòrt que no s' olvid en breu temps.

—¡Ah! no; (deya En Ramon;) vostè may podrá coneixe lo molt que s' aman dos còrs innocents, que nodrits desde s' infancia amb aquest encant irresistible d' una dolsa simpatía, han arribat, còm nòltros, à formá un llás que dupt si la mòrt sòlament podrá desfé.

Aquells pares quant sentían axò estavan tots furiosos, y vejent qu' eran inútils é infructuosos ses séues amonestacions, resolgueren à la fi enviá es séu fí à fé un viatge y à passá una temporada à Madrid.

En Ramon traspasat el séu còr de pena, obehí es manament de sos pares, y se resigná à partí.

No vos vuy descriure sa despedida d' aquells enamorats, perque no heu sabríu expressá. Basta dirvos que durá molt y qu' hey va havè plòrs y juraments per una y altre part.

—Vetèn, (li deya na Margalida;) vetèn y creu los pares. ¡Tal vegada teníam qu' essè desgraciats! Vés, y jò procuraré olvidartè. Si; heu procuraré, encara qu' heu crech impossible. Però jamay consentiré en ser mal mirada des pares d' aquell á qui jò daría sa mà d' espòsa. Cerca una atllòta que sia à n' es séu gust; jò t' ho man; y procura essè felís.

Diguentsè aquestes y altres còses à la fi se separaren, y pòques hores després En Ramon navegava en direcció à Madrid.

No vos poren pensá lo concirós qu' estava aquest atllòt d' es que s' havia separat de sa séua amigueta. Rès el distreya: ni sa vista d' altres tèrres qu' havia visitades, ni sa residència à n' aquell Madrid que tantes còses nòves tenía per éll; ni aquelles grans reunions; ni es balls; ni teatros; amb una paraula, rès era capás, à n' es pareixe, à ferli olvidá à sa séua estimada Margalida, y una gran añoransa el tenía sense alegría.

Més, quant va havè un any comensá à no pensá tant en sa que tant havia añorada, y à poch, à poch, li agradaren es divertiments, tant, que d' es cap de poch temps ja no se coneixía tal Ramon.

Aquella Cort que tant d' atractius té, per pervertí sa juvintut, també pervertí es còr senzill d' aquell pòbre atllòt.

De ball en ball; de teatro en teatro; de francatxèlla en francatxèlla; en poch temps rès li faltá per essè un calavera. ¡Ah! d' aquesta manera, ¡que bona d' olvidá va essè la pòbre Margalida! Prest aquesta deixá de sèbre noticies d' aquell ingrát, y ella que sempre l' estimava més y més, sufria amargament, de mòdo que sa séua salut se desmillorá notablement.

Es pares d' En Ramon ja porían está contents y satisfets sabent es camvi de idèes des séu fí; però no hey estavan. Sabían, bé es veritat qu' éll, à n' es pareixe, ja no se recordava des séu amor ni de sa que ley havia inspirat. Però,

en camvi, sabian y veyan molt bé, que aquell fiy sòls se recordava d'ells quant tenia necessitat de doblés; y amb molt de disgust varen sèbre sa vida dissoluta en qu' aquell s' havia remolcat, y per aquest motiu, s' apresuraren à ferlò vení à n' es séu costat. Molts de disgusts causá à n' es fiy aquell mandat. Ell fé tot lo possible per veure si se quedaria à n' aquella tèrra que tant l' havia cautivat; més tot fonch inútil. Els séus pares no li enviaren ni un cèntim, y à la fi no tengué més remey que vení.

¡Ah! ¡y còm estava de mudat! Aquell fiy antes tan obedient y dòcil, ja no creya còm abans amb aquell respècte es preceptes des séus pares. Ses mácsimes y creéncies relligioses s' havian refredades y casi fuytes, dins aquell còr antes tan fervorós y senzill. Inútils varen essè ses amonestacions des séus pares perque millorás d' idèes: ja no hey hagué remey.

Amb axó ja vos poreu pensá que no hey havia divertiment, ball, ni reunió, qu' ell no hey anás. Un día, à una de elles, vé una jove hermosíssima, y més per vanitat que per amó, pensá festetjarla.

Aquesta jove perteneixia à sa alta societat y era molt rica, y agradá à n' aquells pares que tant los agradava sa grandesa.

Satisfets de s' elecció des séu fiy, feyan tot lo possible perque aquest se casás prest, temerosos de que no mudás d' idèes.

Després de mitx añy, poch més ó ménos, d' havè passat aquest succés, ja comensavan à parlá d' elegí es día de ses bodes d' En Ramon y na Clementina.

Mes un dia, aquell acertá à passá per devant una Iglesia que s' hi celebrava una gran fésta amb obsèqui à la Vèrge Maria, y més per curiositat que per devoció, hey entrá.

Mitx distrèt escoltava ses sonores armonies d' una bona orquesta, y recorria sa vista per una y altre part sense ficsarsè amb cap objècte. Més de còp se commòu, es séu còr betegá amb violència, y un sospir silenciós s' escapás d' es séu pit.

(Acabará.)

UNA SRUVATGINA.

A LO NEIXEMENT DEL FILL DE DEU.

Dins una còva reduhida
En el rigor de s' hivèrn
Neix lo Fill del Pare Etern
De Mare y Vèrge escullida.

Lo llogaret de Betlèm
Tèrra fonch privilegiada
Per ser lo alberch y posada
De lo gran Rey de Salèm.

En punt de la mitja nit
Maria la Vèrge y Pura
A llum doná l' hermosura,
Lo Fill de Deu Infinit;

Jesús del mon Salvador,
Lo Divino Enmanuèl,
El Miñonet Rey del Cèl
Y d' els hòmos Redentor.

Dins un pesèbre plorant
Demunt payes amb gran fret
Jau el Divino Ninet
Qu' es de tot lo mon encant.

¡Glòria à Deu en les altures!
Los còros d' Angels li cantan
Y els pastors, humills criatures,
De tants bells cantars s' espantan.

Veyent tant gran novetat
Inspirats per llum del Cèl
Adoran tots plens de zèl
Al Fill de Deu humanat.

Y nòltros amb grans ternures
Mos postrám à los séus peus
Cantant en sonores veus
Glòria à Deu en les altures.

P. G. F.

BETLÈMS.

Molts y moltes se farán contes que venim à parlá d' aquelles capelletes que fan pera Nadal dins ses iglesies, oratòris y també dins moltes cases particulars que se 'ls anomena Betlèms. Però se equivocaran, perque (després d' havè fet una inclinada de cap devant aquests simulacres, per recordarnos s' amor que té Deu en vés de s' homo,) passarem à xarrá sobre un' altre casta de Betlèms; axó es, des Bellèms socials; considerant ses families del día amb sos individus que les componen, còm à pèsses que totes elles compòstes pujan representá un bon Betlèm, es es dí, una bona societat. Vamos ydó; fil à sa guya y per envant.

Tots els homos qu' hey veuen un dil lluny comprenen que sa societat va descarrilada; s' egoisme, s' avaricia, sa venjansa, es *lujo*, sa sèt de gòigs materials y s' immoralitat, pareix qu' intentan ferla sucumbí. Debades se propòsan curarla d' aqueixes malalties homos *cèlebres*; que, (la veritat, no 'n faltan en el mon, ni ménos à sa nòstra amada pátria;) però apesá des séus esforços, no apareix aquesta millorada sinó pitjorada de cada día; lo que fa teme no se li aplich es remey allá ahont té es mal; y lo mateix qu' una bota que vessás p' es fons y li posassen sullaca per ses dògues no se compon-

dría ni deixaria de vessá; axí veym, que à pesá de tothom, sa societat segueix amb sos séus mals després de tants de remeys que li han aplicats estant molt mal parada per representá un bon Betlèm en mitx del mon.

Però apesá de tots es pesás, hem de dá es nòstro dictámen; (encara que rès valga) per allò de que *Més sap un missè y un ase qu' un missè tot sòl*. ¿Y sabeu quin es aquest? reformarmós tots individualment. Si; reformat s' individu d' ell sortiran families reformades; y es conjunt d' aquestes, compondrá un' hermosa societat. ¿Còm quedarà reformat s' individu? cumplint ecsactament es séus devers.

Tres son es devers que té obligació de guardá tothom que trapija aquesta tèrra; y si no los guarda, se fa desgraciat à éll, y hey fa es séus germans. Aquests son en vés de Deu, en vés de els séus germans; y en vés d' ell mateix.

Ara per fervós veure que sa causa des mals actuals es s' inobservancia d' aquets devers, vos tench de mostrá ses families d' avuy en día, (salvo honrades excensions.) Anèm, ydó, à fé corre es vèl que les cubreix, lo mateix qu' aquell que cubreix es Betlèms de dissapte de Nadal. ¿Y que veurèm? ¡Ay! fà llastima... aquí veurèm una pòbre espòsa que plòra; y al voltant séu, quatre ó cinch infants que per lo espellissats que van, y p' es coló macilent de sa séua cara, porèu comprendre es mal estat en qu' estan. Si los preguntau ahont es son pare, vos dirán qu' es à sa casa des joch, y que fa dies que no s' es acostat à ca séua. Anèm à veure qui era es pare d' aquesta desgraciada familia quant era fadrí, y trobarèm qu' era un d' aquells homos immorals, que còm un animal, no es cuydá may de veure qui era es séu Creadó, ni sisquera alsá jamay es cap en el Cèl, per contemplá ses belleses de ses òbres de Deu. Era també un breguista, un que no observava cap tracto; y que sa séua cara se girava còm à veleta de campaná. Ademés era un d' aquells que p' es séus ecésos y p' es séus abusos, arrastran una salut, que gracies si no més afectia à sa séua persona, y no arriba un poch més lluny. En sa séua cara coneixerèu qu' está mitx *atòxicat* de fum de tabach y de respirá ayres de tavernes, y mitx podrit de còses que sòls no 'n vuy parlá. Digaumè: ¿quina familia podrá sortí d' aquest individu, y quins individus pòden sortí d' ella per essè membres de sa societat, y pastós bons y fins p' es Betlèm d' aquest mon? ¡Ah! ¡pòbres individus! ¡pòbres families! ¡pòbre societat!

¿Veys aquell' altre familia desgraciada que mentres el pòbre marit s' assòta dins una gaveta, passant tot es rigó des sòl y des fret, sa séua espòsa heu gasta tot en golostes, y en randes y boleros, abandonant la casa y els infants, y que

després d'havé martirizat al pòbre marit amb un descaro may vist, acaban per prendre cadascú son vent amb escàndol des pòble y en perjudici des séus infants? Mirèm qui era aquesta mare de familia quant fadrina y venrèm qu'era aquella berganta qu'estava empagabida de que es séu nòm figurás à n'es registre de Fiyes de Maria, que casi may anava à l'Iglesia, que tot es séu quefè era, bèn pareixe, sens que deixás may cap ball encara que fós de màscara ó sense màscara; y que pujá à n'es matrimòni amb sa prenda més preciosa que té una dòna (axò es s'amor pur, perque sia es lás d'òr que mantenga estreta s'unió més santa de la tèrra) tota esquinçada y prostitubida. ¡Ay! pòbre familia; pòbres fies que surten d'ella! ¡quins membres per formá bõna societat! ¡y figurá còm àngels des nòstro Betlèm!

Anèm ara à veure es revés de sa medalla: anèm à veure una familia modèlo; s'han aclarides molt, però, encara n'hi ha qualcuna; (y vàlgamos axò.) Si la volèm trobá retiremós devés un llogaret ó una casa de camp. Allá trobareu que s'hi respira un ayre pur; veureu unes costums patriarcalis; si los parlau de *revolucionis*, *huèlgues*, *irregularitats*, *socialisme*, y altres herbes, no vos entendrán. Allá veureu qu'à sa claró de la llar, el pare d'aquesta familia passa el Rosari junt amb sa séua espòsa; que aquesta té un infantó dins sa falda que l'umpl de besades diguentli totes aquelles còses que sòls se saben inventá ses bõnes mares. Ran de sa mare, veureu una joveneta de quinze ó setze àns, sana y robusta, que pareix un àngel; ¡que impòrta si no sap es teatro, ni ballá, y totes aquelles altres tonteries, que de deù pichs nðu, son sa causa de sa ruyna d'una casa, si, en camvi, sap lo necessari per arreglá una familia? Mirau còm guarda dius es séu còr un amor pur y casto per depositá dins es séu futur espòs per fé sa séua felicitat.

També veureu un atlòt jove, hermós y robust, de costums brillants per sa séua inocència; se coneix que ses passions no l'han fet séu; poch impòrta que no sápia aquelles còses que saben es joves inmorals de sa séua edat; basta que sápia es séus devers; basta sápia formá (quant serà s'hora) una bõna familia y conduhí es séu destino al mitx de sa societat. Vat' aquí una familia modèlo; creada per individus bõns ja de joves; y qu'es séus fills serán pares d'altres families tan bõnes, còm ella. Axò son bõns membres per compòndre una bõna societat. Aquests pastós son els que fan falta en es Betlèm del mon.

Acabèm dient: que de mals individus no pòden sortí bõnes families; y quant aquestes son dolentes no hey pòt havé bõna societat, no: es impossible. Reformemmós individualment cada un de nòltros per mèdi d'una conducta moral y cristiana. Estimèm els nòltros ger-

mans, sian es que sian.—Y per últim, estimemmós à nòltros mateixos amb un amor ben entès y d'aquesta manera cada un de nòltros serà una pessa polida y en conjunt des demés formarèm una societat tan hermosa, còm un hermós Betlèm.

MESTRE GRINOS.

ELS REYS.

—Atlòts, feys vfa,
Qu'els Reys ja vénen;
Partidemunt còstes
Los véuen ja.
Treyes ses escales,
Els còrns, ses trompes;
Y els rests y atxes
Apareyau.

—Els Reys ja vénen...
Varios pagèsos
Los han vists, diuen,
Devòra el Prat.
Duan darrera
Moltes llibrèyes,
Camells, d'alhaques
Ben carregats.

Segons fan contes,
A Avemaría
Pròp de sa Pòrta
Tots tres serán.
Donemmós cita
Dalt sa Murada:
Qu'ells mos hi véjen
En arribar.

Diuen qu'al vespre,
Quant farà fosca,
Entrar confian
Dins la Ciutat.
Y qu'han de corre
De casa en casa,
Carrers, plassetes,
Borns y Mercats.

Sé que digueren
Que si los rèben
Amb bõna cara,
Heu agraahirán;
Qu'amb tal propòsit
A n'els nins duan
Bõnes juguets
D'els séus Estats.

Ses sabatetes
Ja tench posades
Devòra els fèrros
Del balcó gran:
Y esper dins elles
Trobarhí dòlces,
O qualche alhaca
Qu'à mí m'agrat.

Un n'hi ha qu'es hòmo
Molt respectable,
De cara alegre,
Y cabeyis blancs.

Aquest du jòyes
D'òr y de plata,
Pedres precioses,
Gròssos brillants.

S'altre es moreno
De cara sèria;
Amb cabayera
De rissos llarchs.
Aquest dú esències,
Perfums y aromes,
Encèns riquíssims,
Bõns estorachs.

S'altre es un negre
Que dú arrecadas,
Vestit de sèda,
Y un gròs turbant.
Aquest du mirra,
Precioses gomes,
Y altres sustancies
Per curá mals.

Vénen de l'India,
Pèrsia y Arabia,
Y d'altres tèrras
De per Llevant.
Un s'anomena
Melsiòn, y s'altre
Gaspá, y es negre
Nòm Baltasá.

La llum cercavan,
Pau y ventura;
Y hermosa estrella
Los ha guiats.
Sempre llum tròba
Que l'encamina,
Aquest que cerca
La Veritat.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Don Francesch de Semir, empleat digníssim per sa séua probidat, ilustració y bellíssim caràcter, mos participa qu'ha prèns possessòri de s'Administració de Contribucions y Rentas d'aquesta Provincia, y que desitja atendre à sa justícia y à sa rahó. No's pòt esperá ménos d'els séus antecedents bellíssims y creym qu'aquests rams, que son per cèrt suscriptibles de moltes milleres, encara que li ocasionarán trabays y quefers, donarán à coneixe prest lo molt que val sa persona que los té ara à son càrrech.

Que conti amb nòltros amb tot quant crega puguèm esserli útils.

..

¡Ay, ydò! ¡señor Laynez! No se creya Vòce Real Magestat andarina, qu'al mitx de la mar, tan fluixa, hey trobaria una cama tan fòrta còm sa d'En Adrové alies Rata. Nòltros ja heu creyam axí quant vostè vengué à desafiá els mallorquins à corre, perque cabalment cada any à Mallorca hey ha Certámens de

aquest art, y ja se sab, sa práctica fá els mestres.

¿Voléu avansá amb una ciència, carrera, art, ó cualidat moral? Practicau'l molt, y donau prèmis à n' el qui farà sa reixa més amunt. S' estudi no basta, s' es mestlé s' etsercisi material y repetit d' aquella còsa per avansá y ferla bé y milló qu' els altres.

Ara heu haveu pogut veure prácticament. Aquesta memòria ó costum de corre que mos vé d' en temps d' es Grechs y Romans, ha fét qu' En Rata mallorquí goñás à n' En Laynez aragonés, y si vengués en *Bargossi* italiá també quedaria malament. No hi poséu dupte.

* *

Hem sentit à dí qu' à dins varios carrers de Ciutat y à n' els baixos de cases de pisos per llogá, hey ecisteixen depòsits grans de *petróleo*, que no tant sòls son una amenassa contínua p' els veynats, sinó que los son també una contínua incomodidat per s' oló qu' exhalan.

S' Ajuntament té dispòst, si no estám equivocats, qu' aquests magatzems estigan à fóra-pòrta y sòls tolera una petita ecistència dins sa població per vendre à la menuda.

¿Aquestes disposicions son lletra mòrta ó no heu son? Si heu son, sa llibertat ha d' essé per tothòm igual; y si no heu son perqu' es que se permeten aquests abusos y estralimitacions de ses ordenances? Voldriam no haver mosnè d' ocupar per segona vegada.

* *

Totes aquelles persones que no trobaren prouòstichs de L' IGNORANCIA acabats aquests passats dies, ara ja pòden anar-nè à cercá. Era tal sa demanda y prèssa que tenian, que no bastavan mans per cosirlós y vendrerlós, apesá de qu' han arribat à essé devuyt persones ses que feyan aquesta feyna.

També los avisám que si vòlen calendaris del any passat per fé collecció, n' hi ha d' encuadernats à la rústica y per pòde guardá.

Tot heu trobarán à sa Cadena de Cort, n.º 11.

En molt de gust publicám à n' es nòstro setmanari un *Soneto* qu' hem rebut d' un compatrici nòstro que viu dins Barcelona, y que sabèm cert qu' agrada-rá à n' els nòstros ignorants lectors baix de tots concèptes. Diu axí.

À MOS FILLS.

Alegries del còr en les derrereres Hòres d' aquesta vida que s' acaba; Per vosaltres un temps jò desitjava La sòrt de les riquesses enciseres.

Més devant de la mòrt, tan mentideres Les veitx qu' ara comprench lo molt qu' errava... Del Paradís la poma axí enganava La gola de les ànimes primeres.

¿Donchs quina sòrt vos dexaré en la vida Jò que vos vull ab mí à l' etèrna glòria Quand la mortal carrera haurá finida?

Fills meus, la ditxa humana es transitòria... Feysvós amichs de Deu, y en Èll segura Tendreu la glòria que per sempre dura.

M. V. AMER.

COVERBOS.

—Perico: ¿que t' han duyt els Reys?

—May heu endevinaríau.

—¿Còm es ara?

—Es prouòstich de L' IGNORANCIA.

—Sí, ydò demá m' en aniré à comprarnè una dotzena per regalá à n' es méus nebots.

* *

Un pagès tenia un mul qu' estava malalt de ses cames y el dugué à ca 's menescal perque 'l mirás.

Aquest, després d' haverlò examinat, li digué qu' anás à ca 's Potecari y demanás dues unses de..... però còm estava un poch distrèt y tenia sa costum de dí moltes vegades *vamos, pues*, no li digué qu' era lo que li havia de doná; y es pagès, lo més natural del mon, s' en va à ca 's Potecari y demana:

—Me voleu doná dues unses de *vamos pues* per curá sa cama à n' es méu mul?

* *

Passant un Coronel à n' es séu retgiment revista de policia, vé un soldat, que, estirat es còll y ses mànegues de jaqueta interiò, volia tapá sa falta de camia.

—¿Còm es axò, sense camia? (preguntá tot furiós es jefe.)

—*Mi coronel*, (contestá cuadrantsè es soldat,) le tenia molt bruta, y l' he venuda per comprá sabó per rentarlé.

* *

Un señó estava mirant desde es pati des Teatro sa cassòla, y preguntá:

—¿Perque diuen à n' allò el Paradís?

—Perque allá hey ha qui hey menja pomes, (li contestaren.)

CRIDES.

CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se vén à ca els *Hereus d' En Rotger*, Cadena de Cort, n.º 11.

Un calendari... mitja pesseta.

Una dotzena.... un duro.

Cinquanta..... quatre duros.

Hala, correu à comprarnè, que ja es hora; y vos treureu es gat d' es sach, si frissau de sèbre lo molt que dú.

PORROS-FUYES.

GEROGLIFICH.

molt

1.000,000

: X D.

A Q E T E N I R E N

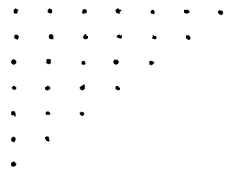
MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una filoua à sa murada?
2. ¿Y un fús à una monèya?
3. ¿Y una dòna quant fila à un cá?
4. ¿Y uns guants à ses flores?

IDEM.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª reixa, lo que duen es Soldats, Municipals, Serenos y moltes altres persones; sa 2.ª, lo que duen ses señores per lujo à una reunió: sa 3.ª, lo que fa sovint una cuynera; sa 4.ª, lo que fa soná unes xeremies; sa 5.ª, una paraula castellana; sa 6.ª; es nòm d' una lletra, y sa 7.ª, un número romá.

ECSEMÉ.

XARADA

Segona y tèrsa m' escriu

Sense *prima* ni *segona*;

Diu qu' es *tot* fa bona estona

Que cerca *tèrsa* y *segona*

Per encalentí es séu niu.

Si no tens *segona* y *prima*

Fadrí y te vòls casá

Alèrta li has d' está

Si demanes cap fadrina.

Que si ella es un poch espriva

Prest t' enviará à ca-téua

Y à dins un *tèrsa* y *primera*

Passarás sa téua vida.

UN EMPLÉAT DES CARRIL.

PREGUNTA.

¿Quin es es gust més comú de tots?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

D' ABRETS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

Mirau que som desgraciad

Per dá gust à mon señó

Dantmè besades d' amó

Em fa morí tot cremat.

PANCHO PANCHITO PANCHOTE.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

5 JANÉ DE 1884

Estampa d' En Perc J. Gelabert.